

Anesteziologická sestra Petr Vaníček: Pracovat ve zdravotnictví byla jasná volba už od základní školy

17.8.2023 - | Nemocnice Pardubického kraje

Ve zdravotnictví se pohybujete už osmnáct let. Co vás k němu vlastně přivedlo?

Nápad mi vnikla maminka, která se zdravotnictví chtěla věnovat, ale za minulého režimu z kádrových důvodů nemohla. Když jsem byl dítě, v televizi běžel seriál se sestrou Stefanie, kde byl jednou z postav také sestra-muž. Mamka mi tehdy řekla: „A nechtěl bys dělat něco takového?“ Takže já už jsem byl zhruba v sedmé třídě rozhodnutý, že půjdu na zdravku a nic jiného mě ani nenapadlo.

Střední zdravotnická škola tedy byla jasná volba, a co bylo dál?

Po vystudování zdravotnické školy v Ústí nad Orlicí jsem se chtěl hned hlásit na vysokou, ale nevyšlo to, takže jsem nastoupil do Orlickoústecké nemocnice na chirurgii s tím, že to bude jenom na rok a pak půjdu zase studovat. No a bylo z toho čtrnáct let :-)

A jak to dopadlo s vysokou školou?

Vystudoval jsem ji nakonec při práci. Sice mezitím přišel do mého života vztah a dítě, takže to bylo náročnější, ale nakonec se dá zvládnout všechno.

Jakému oboru jste se v rámci studia věnoval?

Po bakaláři v oboru všeobecná sestra jsem si řekl, že školu už nechci ani vidět, ale litoval jsem toho hned, jak jsem odstátnicoval. Takže jsem si dal od školy rok pauzu, kdy jsem si udělal alespoň mentorský kurz pro klinickou praxi v ošetrovatelství, a pak jsem se přihlásil na magisterský program zaměřený na perioperační péči.

Jestli se nemýlím, perioperačních sester-mužů asi příliš není.

Není, já jsem druhá perioperační sestra-muž v republice. Je to poměrně úzce specializovaný obor, který je určený primárně pro sestry pracující na operačních sálech. A je asi pravda, že kluky to ze zdravky táhne spíše na záchranáře nebo do intenzivní péče.

Řadu pacientů asi anesteziologická sestra v mužské podobě překvapí.

Ano, mám i řadu úsměvných zkušeností, jako záměnu s panem primářem nebo to, že mi pacienti sice řeknou, že vědí, že sice nejsem doktor, ale stejně mi tak budou říkat. Nebo když se na sále představím jako anesteziologická sestra a dostává se mi občas nechápavých pohledů :-). Když jsem pracoval na chirurgii, pacienti se k nám často vraceli, takže jsme navázali bližší vztah a oslovovali mě i jménem, případně mi říkali 'sestři'. A na to slyším, za ty roky ve zdravotnictví mi to nepřijde vůbec divné.

Jak jste zmínil, nejprve jste působil na chirurgii, nyní pracujete na ARO. Čím vás v začátcích zlákala právě chirurgie?

Bylo to první oddělení, na které jsme chodili ve škole na praxi, a mě to strašně bavilo. Když jsem pak

byl na pohovoru, náměstkyně ošetrovatelské péče mi nabízela chirurgii nebo ARO, ale toho jsem se bál – všech těch přístrojů, to jsem si říkal, že není nic pro mě. Takže jsem v roce 2005 nastoupil na chirurgii a opravdu mě to bavilo. Líbilo se mi, že je to akční, rychlá práce, člověk přijde s problémem a my jsme schopni ho v podstatě hned vyřešit. Po šesti letech od nástupu jsem se stal vedoucí sestrou na chirurgii a oddělení jsem pak vedl do konce roku 2020.

Byl jste tedy poměrně mladou vedoucí sestrou...

Byl jsem dokonce nejmladší na oddělení. A najednou jsem dělal nadřízeného kolegyním ve věku mých rodičů... Sice to ze začátku trochu skřípalo, navíc jsem měl vidiny, že všechno bude růžové a fajn, ale jak to tak bývá, ono to vždy růžové nebylo. Ale nakonec si všechno sedlo.

A co vás pak z chirurgie odvedlo?

Už jsem potřeboval změnu. Vedoucí pozice obnáší hodně kancelářské práce a nedovedl jsem si představit, že to takhle bude napořád. Shodou okolností jsem si několik let předtím udělal specializaci na ARO, takže jsem nastoupil na anestezií.

Co tedy nyní obnáší vaše práce?

Je to především o přípravě přístrojové techniky, přípravě pacientů k anestezii, jejich kontrole během anestezie, vedení dokumentace... Možná se to zdá jako monotónní, ale není to tak. Je to hodně odborná práce, často technická, používáme narkotizační přístroje, monitory, další přístroje k intenzivní péči... Máme šest operačních sálů, kde se dělají výkony chirurgické, traumatologické, gynekologické, urologické a ORL, tedy pokaždé jsme u jiného výkonu, s jiným lékařem, každý si anestezii vede trochu jinak, mohou se objevit i nárazové věci, například když je pacient oběhově nestabilní nebo se musí resuscitovat. Ta práce mě hodně baví a jsem rád za ni rád, protože najednou vidím práci s pacienty i z jiné stránky než na lůžkovém oddělení.

Kontakt s pacientem je zde ale asi trochu jiný než na chirurgii...

Komunikace s pacientem probíhá při předoperačním bezpečnostním procesu a pak když se probudí po anestezii. Samozřejmě to není úplně tak, že bychom si hned pokecali, kontakt je oproti lůžkovému oddělení menší.

A nechybí vám to?

Jak kdy. Ale tím, že se pacienti střídají, jednou je celková anestezie, jednou spinální, kde je pacient při vědomí, nebo chodím na dospávací pokoj, kde si už můžeme popovídat, kontakt s pacientem tam přeci jen je :-)

Pracovně se věnujete také vedení HIV poradny v Orlickoústecké nemocnici, která je vedle Hradce Králové jedinou ve východních Čechách. Jak došlo k jejímu vzniku?

HIV poradna funguje v Orlickoústecké nemocnici od roku 2019, kdy mě oslovil kamarád, který je ředitelem Domu světla, zda bych mu nepomohl s otevřením další pobočky. Nemocnice nám vyšla vstříc, a tak zde už čtyři roky vedeme poradnu, kam se mohou přijít pacienti zdarma a anonymně otestovat na virus HIV, syfilis a žloutenku typu B a C.

A jaké máte za dobu fungování výsledky?

Čísla klientů, kteří k nám chodí, jsou poměrně velká. Přestože jsme nejmenší pobočka v republice, máme velkou spádovost. Za dobu fungování se nám podařilo zachytit několik pacientů se syfilidou a

hepatitidou C, záchyt HIV jsme doposud neměli.

<https://usti.nempk.cz/novinky/anesteziologicka-sestra-petr-vanicek-pracovat-ve-zdravotnictvi-byla-jas-na-volba-uz-od-zakladni-skoly>